

УНІВЕРСИТЕТ: ВИЩЕ, ШВИДШЕ, СИЛЬНІШЕ!

«Спорт учит чесно вигривать и достойно проигривать.»

Следовательно, учит главному – учит жизни»

Э.Хемингуэй

Віднині олімпійський девіз має безпосереднє відношення до нашої alma mater: дві студентки університету **Вікторія Коваль** (5 курс хімічного факультету) і **Катерина Зубкова** (3 курс факультету МЕВіТБ) вибороли ліцензії на участь в Олімпійських іграх 2008 року.

Вікторія Коваль. Хроніка спортивних

досягнень.

1997 рік - почала стріляти з лука в СДЮШОР «Комунар»;

2000 рік – перші українські змагання: 3-тє місце на першості України, виконала норматив майстра спорту України;

2001 рік – 3-тє місце в командному заліку на Чемпіонаті Європи серед кадетів;

2003 рік – виконала норму майстра спорту міжнародного класу, 2-ге місце в командному заліку на чемпіонаті Європи серед молоді;

2005 рік - 2-ге місце в командному і 3-тє місце в особистому заліку у Всесвітній Універсіаді (Туреччина, Ізмір); переможниця Гран-Прі Європи у командному заліку;

2006 рік – 2-ге місце чемпіонату Європи в приміщенні в командному заліку;

2007 рік – 3-тє місце Чемпіонату світу в приміщенні; 4-те місце на Передолімпійському тиждні в Пекіні.

Неодноразова чемпіонка України, володарка кубка України.

У студентки 5-го курсу хімічного факультету нашого університету **Вікторії Коваль** руки не тремтять. Це я вам можу сказати точно. Адже вона вміє не лише з точністю до міліграма відмірювати хімічні речовини, а й з будь-якої відстані попадати в «яблучко» мішені. Стрільба з лука овіяна романтикою робінгудовських подвигів і малює в моїй свідомості веселих, дотепних, трохи авантюристичних героїв загальновідомого англійського фольклору. Чи схожа Віка на легендарну Міріам – подругу Робін Гуда, яка в голлівудській інтерпретації стріляє не гірше за свого нареченого? Ще хвилинка – і дізнаємось.

Перед тим як провести безпосереднє інтерв'ю з Вікторією, я вирішила спочатку трохи більше дізнатися про вид спорту, яким вона займається. Для цього відвідала Спортивну дитячо-юнацьку школу олімпійського резерву на Комунарі, яка на сьогодні єдина в Харкові може навчити стріляти з лука. Школа вразила мене похмурими, підтопленими підвалами, що слугують приміщеннями для тренувань, горами стріл, луків і всілякого спортивного

начиння та ще своєю, без перебільшення, міжнародною славою, про яку дізналася зі слів заслуженого тренера України **Ксенофонта Олександра Олексійовича**.

- Важко сказати, коли зародилась стрільба з лука. Мабуть, ще у первісному суспільстві. Потім, ми пригадуємо, лук - основна зброя у війнах, і вміти вправлятися з ним мав кожен справжній воїн.

Як вид спорту стрільба з лука до 1927 року входила в програму Олімпійських ігор, після цього на деякий час була виключена з програми і знову поновлена в 1957.

Харків - одне із перших міст України, де почав розвиватися цей вид спорту. І на сьогодні наша харківська школа зі стрільби з лука одна з найсильніших у Європі. Ось деякі імена і титули харківських «лучників»: Станіслав Забродський – чемпіон світу 1989 року, встановив 4 світових рекорди на одних змаганнях, за що його ім'я було занесене до Книги рекордів Гіннеса (!), це досягнення до цього часу ще ніхто не спромігся повторити; Катерина Сердюк (Сумко) - срібний призер Олімпійських ігор 2000 року в командних змаганнях; Олександр Сердюк – бронзовий призер Олімпійських ігор 2004 року; Тетяна Бережна, Катерина Ксенофонта – призери Чемпіонатів світу і, звичайно, Вікторія Коваль, з титулами і досягненнями якої ви вже знайомі.

Стрільба з лука доволі дорогий вид спорту. Судіть самі, один лук коштує приблизно \$2 000 (у кожного спортсмена повинно бути принаймні два лука), та ще стріли, які часто не можна використовувати повторно. Вага лука приблизно три кілограма, сила лука для жінок 15 – 17 кілограмів, для чоловіків 19 – 21. За один день змагань доводиться зробити приблизно 140 пострілів. Само собою, у людини, яка займається цим видом спорту повинна бути не лише відмінна фізична підготовка, а й залізни нерви.

- Я разом з Коваль Маргаритою Анатоліївною треную Вікторію Коваль з 1997 року. Можу сказати, що Віка дуже працьовита, терпляча, вміє чітко виконувати поставлену перед нею задачу, довіряє тренеру, не гониться за швидким результатом. Дуже комунікабельна, скрізь знаходить собі друзів. Особисто я ніколи не бачив, щоб Віка нудьгувала на самоті.

Тренування, змагання, поїздки за кордон, дострокові сесії...Мабуть, група вже і забула, як виглядає студентка Вікторія Коваль, а викладачі з трійками перетягують її з семестру в семестр? Але ні! Поспілкувавшись з науковим керівником і однокурсниками Вікторії Коваль, я остаточно розвіяла для себе міф про «ледачих» студентів-спортсменів.

Проф. ЛОГІНОВА Лідія Павлівна, науковий керівник Вікторії Коваль:

- Віка прийшла на хімічний факультет після фармацевтичного технікуму, тож її підготовка від початку була кращою, ніж в інших студентів, що потрапили до нас після школи. Звичайно, активні зайняття спортом не дають Віці повністю розкрити потенціал хіміка. Але свою бакалаврську роботу студентка захистила на відмінно, державний іспит склала на

добре. Це зовсім непоганий результат, особливо на нашому факультеті, що вимагає і ґрунтовних теоретичних знань, і практичних навичок.

Анна ДІДЕНКО, Вікторія ГАДЖЕРИГА, Родіон ІЛЛЯШЕНКО, однокурсники Вікторії Коваль:

- Віка дуже комунікабельна, весела і, разом з тим, цілеспрямована, організована, акуратна людина. Багато подорожує по світу, охоче розповідає про країни, де побувала, показує фотографії. Ніколи не забуває поздоровити зі святом, кожному підбирає індивідуальний оригінальний подарунок. Незважаючи на свою постійну зайнятість, саме Вікторія постійно є ініціатором наших зустрічей у позауніверситетський час. Наприклад, нещодавно Віка повернулася з Передолімпійського тижня в Китаї, привезла звідти справжній китайський чай і кличе нас на чаювання. Обов'язково зберемося.

Зустріч на «Сьомому небі» (університетське кафе). Віка не спізнюється і охоче розповідає про себе. «Уже не вперше спілкуюся з журналістами,» - пояснює вона на моє щире здивування незвичною конструктивністю нашої бесіди. Симпатична дівчина, весь час посміхається, але обриси обличчя, вираз очей, манера спілкування говорять про надзвичайну силу волі, залізні нерви, витримку справжньої лучниці.

Розкажи, як ти почала займатися стрільбою з лука? Що тебе спонукало вибрати саме цей вид спорту?

- Лук я бачила з дитинства. Моя мама, тренер по стрільбі з лука, після дитячого садка постійно забирала мене на тренування. Серйозно займатися цим видом спорту почала з 1997 року в СДЮШОР «Комунар» під керівництвом моїх незмінних тренерів: мами, Коваль Маргарити Анатоліївни та Ксенофонта Олександра Олексійовича.

Як тобі вдається суміщати професійні заняття спортом і навчання?

- Майже всі сесії в університеті я здавала достроково. Хоч спорт займає багато часу, намагаюся бути присутньою на основних лекціях, практичних і лабораторних роботах. З університету – одразу на тренування. Іноді доводилося «стріляти під зорями»: тренуватися до одинадцятої години вечора. Але я такій завантаженості лише рада. Не люблю сидіти без діла. Цього року на мене чекає захист магістерської роботи і, сподіваюся, Олімпійські ігри в Пекіні. І те, і інше вимагає ретельної підготовки. Встигнути все складно, але можливо. Потрібно лише правильно розподіляти свій час.

Чим ти ще займаєшся, крім спорту і навчання?

- Мені дуже подобається фотографуватися і фотографувати. Минулого року брала участь у фотовиставці «Еллада – Греція – Харків». З 9 червня по 30 серпня цього року у виставковому залі бібліотеки нашого університету проходила моя персональна фотовиставка «Камінний літопис віків», присвячена архітектурі різних періодів історії людства в деяких країнах. Багато часу приділяю спілкуванню з друзями.

Які якості треба мати, на твій погляд, щоб бути переможницею?

- Відносно спорту високих досягнень особливо актуально звучить вислів: «Поганий той солдат, який не хоче стати генералом». Немає поганих результатів. Навіть найгірший виступ – гарний матеріал для аналізу і висновків на майбутнє. Зараз моя мета – Олімпійські ігри в Пекіні. Хочу не просто брати участь в змаганнях, а завоювати медалі. Вийде чи ні, покаже

час. Але налаштуватися потрібно серйозно одразу, інакше переможцем ніколи не станеш.

P.S. Всі, з ким я мала справу у процесі збирання матеріалу для статті про Вікторію Коваль незмінно наприкінці спілкування хотіли побажати дівчині успіху у навчанні і спорті. З задоволенням озвучую ці побажання в моїй статті. Успіху тобі, Віко!

Вікторія Лукавенко

«Харківський Університет». Газета Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. № 15 (3904), 23 жовтня 2007р.